

РЕШЕНИЕ

№ 2371

гр. София, 09.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 18.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Аглика Адамова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **564** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 АПК.

Образувано е по жалба на Я. Б. срещу заповед № РД-14-29-3255/20.11.2013г. за прилагане на принудителна административна мярка – спиране от движение на автомобил, на началника на ОО „КД – ДАИ“, [населено място], издадена във връзка с наказателно постановление за налагане на глоба. Твърди, че заповедта за прилагането на принудителната административна мярка и наказателното постановление са незаконосъобразни, неправилни, необосновани и издадени при нарушение на процесуалния и материалния закон. В жалбата срещу заповедта се навеждат и доводи за незаконосъобразност на решението на по-горестоящия административен орган, пред който същата е оспорена - твърди се, че в писмото с изх. № РД-14-29/4/11.12.2013г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция по „Автомобилна администрация“ към Министерство на транспорта, не се съдържат всички задължителни реквизити на индивидуалния административен акт, като липсват мотиви, както и че не е посочен точният адресат. Изтъква се още, че на жалбоподателя не му е бил предоставен акта за установяване на нарушението, нито констативен протокол, поради което той не е могъл да направи възражения срещу така констатираното нарушение. Позовава се на незаконосъобразност на наказателното постановление – неспазване на установената форма поради липса на мотиви и нарушение на процесуалните правила при издаването му, които според него биха се отразили и върху законосъобразността на обжалваната заповед като издадена без основание. В жалбата се поддържа също така, че не е налице деяние, което да

представлява административно нарушение, тъй като жалбоподателят има адрес на територията на ЕС – в Германия. Поради това се моли за отмяна на атакуваната заповед.

Ответникът - началникът на областен отдел „Контролна дейност – ДАИ“, оспорва жалбата като недопустима. Твърди, че жалбоподателят няма правен интерес от оспорването, тъй като действието на заповедта е преустановено след заплащане на глобата, наложена с наказателно постановление.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235 ГПК във вр.чл.144 АПК събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Към документите по делото е приложен акт за установяване на административно нарушение серия А-2013, № 183233 от 20.11.2013г. В него е записано, че при извършана проверка за спазване на ЗАвт.П и ЗДвП и издадените въз основа на тях подзаконовни нормативни актове, е установено, че Я. Б. от Република Т., извършващ международен превоз на товари от Република Германия до Република А. – видно от С. от 15.11.2013г. и TIR С. № ХТ75252292 с влекач „Д.“ с рег. № 81ЕА170 и прекачено полуремарке „Т.“ с рег. № 81ЕА171, не е могъл да представи информация с данни за пътуванията си за времето от 24.10.2013г. до 27.10.2013г. или удостоверение за дейности по образец за същия период. Видно от сведенията в акта, нарушителят е отказал да го подпише.

Въз основа на АУАН е съставено наказателно постановление № 42-0002306 от началника на ОО „КД – ДАИ“, с което на нарушителя е наложена глоба в размер на 1500лв. Наказателното постановление е обжалвано чрез началника на ОО на „КД – ДАИ“ пред Софийски районен съд с жалба вх. № в агенция „Автомобилна администрация“ 13-01-29-1295/28.11.2013г. Видно от представената призовка от съда, делото за разглеждане на жалбата е било насрочено за 07.02.2014г.

С обжалваната заповед № РД-14-29-3255/20.11.2013г. спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка – сваляне на предната табела с регистрационен номер 81ЕА170 и отнемането и заедно с документа, удостоверяващ регистрацията на превозното средство и документите, свързани с извършения превоз. В акта е записано, че мярката се налага съгласно чл. 106а, ал. 1, т. 3, б. „г“ и ал. 2, т. 2 и т. 4 от Закон за автомобилните превози и на основание чл. 107, ал. 1 от с.з. Жалбоподателят се е подписал, че е получил копие от заповедта.

Срещу заповедта е подадена жалба с вх. № РД-14-29-3255/2/03.12.2013г., с която актът е оспорен по административен ред пред по-горестоящия административен орган – Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“. С решение № РД-14-29-3255/3.11.2013г. същият е отхвърлил жалбата. Жалбоподателят е уведомен за отхвърляне на жалбата с писмо с изх. № РД-14-29-3255/4/11.12.2013г. Вледствие, той е подал чрез по-горестоящия орган жалба до Административен съд София-град, с вх. № в агенцията РД-14-3255/6/17.12.2013г.

При така изяснената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното: Жалбата е допустима. Неоснователно е възражението на ответника, че жалбоподателят няма правен интерес от оспорването, предвид преустановяването на действието на заповедта за налагане на принудителна административна мярка поради заплащане на глобата, наложена с наказателно постановление. Жалбоподателят има пряк, личен и непосредствен правен интерес от оспорването. Това е така, защото евентуалното отменяне в настоящото съдебно производство на обжалваната заповед

като незаконосъобразна би било основание за търсене на отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ от незаконосъобразен акт на административен орган. По повод това обстоятелство, не бива да се отрече възможността на жалбоподателя да оспорва акта. Освен това жалбата е подадена срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт и в предвидения от закона преклузивен срок. На основание чл. 149, ал. 3 срокът за обжалване е започнал да тече от деня на уведомлението за произнасяне на по-горестоящия орган. Уведомлението за решението на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ е изпратено на 11.12.2013г., а жалбата до съда е заведена в деловодството на същата на 17.12.2013г. – при спазване на 14-дневния срок за обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

В настоящото производство се обжалва индивидуалният административен акт, съгласно предвидената възможност в чл. 145, ал.2, т. 1 АПК. Поради това доводите във връзка с незаконосъобразност на акта на по-горестоящия орган по повод обжалването по административен ред, изложени в жалбата, с която е сезиран съдът, няма да се обсъждат.

Обжалваният акт е издаден от компетентен орган. Контролните органи и техните правомощия свързани с правилата на движение по пътищата, изискванията за правоспособност на водачите и правата и задълженията на участниците в движението са регламентирани в глава пета от Закон за движение по пътищата. Съгласно чл. 166, ал. 1 от ЗДвП оправомощените служители на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ са компетентни да извършват контрол по спазване на правилата за обществен превоз на пътници и товари. Правата и задълженията на тези органи са подробно регламентирани в чл. 91, ал. 3 от Закон за автомобилните превози, сред които е това да спират за проверка моторните превозни средства, извършващи обществени превози на пътници и товари и превози на пътници и товари за собствена сметка. При така осъществена проверка е съставен АУАН от служител при Областен отдел „Контролна дейност – ДАИ“, С.. Съгласно чл. 107, ал. 1 от Закон за автомобилните превози, принудителните административни мерки по чл. 106 и 106а се прилагат с мотивирана заповед на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" или упълномощени от него длъжностни лица. Със заповед № РД-01-12/28.01.2013г. изпълнителният директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ е делегирал правомощията си по налагане на посочените принудителни административни мерки на няколко лица, сред които е и началникът на областен отдел „Контролна дейност – ДАИ“, издал атакуваният в настоящото производство акт.

Заповедта е издадена при спазване на установената форма, като съдържа посочените в чл. 59 АПК реквизити. Същата е мотивирана – съдържа фактическите и правните основания за издаването ѝ.

Не се констатира и съществени нарушения на административнопроизводствените правила, обосноваващи отмяната на акта. Заповедта е издадена въз основа на АУАН в деня на съставяне на същия. Жалбоподателят е отказал да подпише акта, което е удостоверено с подпис на един свидетел, съгласно правилото на чл. 43, ал. 2 от ЗАНН. По повод издаване на наказателното постановление, наказващият орган е приложил чл. 52, ал. 1, изр. второ във връзка с чл. 44, ал. 4 от ЗАНН. Съгласно чл. 44, ал. 4 от ЗАНН, когато нарушителят няма постоянен адрес в Република Б., съставеният акт се предоставя незабавно на наказващия орган, като към акта се прилагат възраженията

на водача. Чл. 52, ал. 1, изр. второ повелява в случаите на чл. 44, ал. 4 ЗАНН наказващият орган да се произнесе в деня на получаване на преписката. Въпреки че се издават по повод отделни производства, наказателното постановление и заповедта за прилагане на ПАМ са обвързани предвид действието на последната до заплащане на глобата, наложена с НП. Именно поради тази обвързаност, административният орган по аналогия с чл. 52, ал.1, изр. второ от ЗАНН е издал заповедта в същия ден на получаване на преписката – 20.11.2013г. Органът не е обсъждал възражения на отбелязания в акта като нарушител, предвид липсата на такива. Поради това и на основание АУАН е счел фактическата обстановка за изяснена и е издал обжалвания акт.

Не са допуснати нарушения на материалния закон.

Основното обстоятелство, на което следва да се обърне внимание при изследване на материалната законосъобразност на акта е това, че производствата по издаване на наказателно постановление и по прилагане на принудителни административни мерки са отделни. Първото се води по реда на Закона за административните нарушения и наказания, като при него не се издава административен акт – според преобладаващото мнение в съдебната практика наказателните постановления са особени правоприлагащи актове по повод извършено общественоопасно деяние, санкцията за което е административно наказание. Второто производство – това по налагане на принудителни административни мерки, се води по реда на Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ и завършва с издаване на заповед за прилагане на ПАМ, която е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК. След като двете производства са отделни, прекратяването на едното не би имало отношение по повод на другото. По този начин например наказателното постановление може да бъде отменено от съда при обжалването му, но това не означава автоматично, че би се отразило и върху действителността на заповедта за налагане на ПАМ. В този дух е реш. № 14471 от 19.11.2012г. на ВАС по адм. д. № 9680/2012г., VII о., в което съдът изследва наличието на осъществено административно нарушение, въпреки наличието на влязло в сила решение на районен съд за отмяна на наказателното постановление.

По повод преценката за значението и за съотношението между наказателното постановление и принудителната административна мярка, се наблюдават известни прилики и разлики между тях. По отношение на приликите, откроява се най-вече характерът им на форми на административна принуда. Наказанието обаче има силно изразен санкционен характер, докато основната цел на принудителната административна мярка е друга. Тя не е форма на реализиране на юридическа отговорност, поради това може да се прилага и при невиновно извършено деяние, в частност и спрямо малолетни.

Въпреки основните разлики между тези две форми на административна принуда, обосновани до голяма степен от обстоятелството, че се издават като резултат от отделни производства, наказателното постановление и заповедта за налагане на ПАМ в случая безспорно си приличат по това, че материалноправна предпоставка и за двете е наличието на установено и доказано административно нарушение. Не винаги осъществено нарушение е задължително условие за налагане на ПАМ. Този извод се налага от разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН, съгласно който за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни

административни мерки. Т.е. в някои случаи принудителни административни мерки могат да се наложат и превантивно, с оглед предотвратяване извършването на административно нарушение, когато има явна, несъмнена, конкретна, реална и непосредствена опасност от такова. В други случаи мерките могат да са възстановителни – с цел отстраняване на вредните последици от правонарушенията. Конкретният разглеждан случай не се отнася за превантивна или за възстановителна мярка, а за такава от преустановителен характер. Това е безспорно предвид възпроизвеждане на част от чл. 22 ЗАНН в приложимия чл. 106а, ал. 1, т. 3, б. „г“ и ал. 2, т. 2 и т. 4 от Закон за автомобилните превози. Разпоредбата на чл. 106а, ал. 1, т. 3, б. „г“ гласи, че за преустановяване на административни нарушения се прилага принудителна административна мярка временно спиране от движение на моторно превозно средство, с което се извършва превоз на пътници и товари, когато нарушителят няма постоянен адрес на територията на Република Б.. Мярката се налага до заплащане на наложената с наказателното постановление глоба за извършено нарушение. Съгласно чл. 106а, ал. 2, т. 2 и т. 4 налагането на ПАМ по ал. 1 се осъществява от органите по контрол чрез сваляне на предната табела с регистрационен номер и отнемането ѝ заедно с документа, удостоверяващ регистрацията на превозното средство, и свързаните с извършвания превоз документи – в случаите по ал. 1, т. 3, б. „а“ и „г“; и определяне на най-близкия платен охраняем паркинг като място за домуване на спряното от движение превозно средство. Временното спиране от движение на автомобила е предвидено от законодателя като способ за пресичане, преустановяване на вече започнали и продължаващи правонарушения. Предвид възможността за обжалване на наказателното постановление, влизането му в сила би могло да се отложи за неопределен срок от време. Поради това не следва производството за прилагане на ПАМ да се свързва с това по издаването на наказателното постановление. Противното би означавало, че не може да се наложи мярка за принуда, докато няма потвърдено и влязло в сила НП – т.е. установеното нарушение ще продължи да се извършва още дълго време – не е това целта на законодателя при създаването на преустановителни принудителни административни мерки. Освен това наказателното постановление не би имало отражение върху действителността на заповедта за налагане на ПАМ и поради това, че с него не се констатира извършено административно нарушение, а само се налага съответната санкция за него. Установяване наличието на административно нарушение става посредством акта за установяване на административно нарушение. На основание на така направените заключения, неотносими са доводите на жалбоподателя за незаконосъобразност на наказателното постановление по повод обжалването на процесната заповед.

АУАН е типичен пример за констативен административен акт. Той често служи като правна основа за издаване на друг административен акт, който често е с конститутивно действие. Неизвестността относно това дали и кога ще се издаде вторият акт обосновава липсата на правен интерес от самостоятелното обжалване на АУАН. Това не означава, че законодателят е изключил възможността на лицето, посочено в акта като нарушител, да вземе отношение по повод на констатациите в него. Съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, освен възражения при съставяне на акта в 3-дневен срок от подписването му, нарушителят може да направи и писмени възражения по него. Макар тази разпоредба да се отнася до производството по издаване на наказателно

постановление, с което да се наложат санкции, предвид характера на административното нарушение като предпоставка за издаване на акт за налагане на ПАМ, нормата следва да намери приложение по аналогия и в случая. Жалбоподателят твърди, че не му е била дадена възможност да направи възражения против съставения акт. Същевременно обаче в хода на съдебното производство жалбоподателят не оборва констатацията в АУАН. Установеното административно нарушение се изразява в обстоятелството, че той не е представил изисканите му документи за пътуванията за определен срок или удостоверение за дейности по образец за същия срок – чл.93в, ал.17, т.2 от ЗАвтП. При така констатирано нарушение е предвидено прилагане на ПАМ – временно спиране от движение на автомобила, когато водачът няма постоянен адрес на територията на Република Б.. Това, на което се позовава жалбоподателят като основание за отмяна на заповедта, е наличието на постоянен адрес на територията на Европейския съюз – в Германия. Предвид редакцията на приложимата разпоредба – чл. 106а, ал. 1, т. 3, б. „г“, това обстоятелство не е основание за неприлагане на ПАМ и съответно за отмяна на заповедта като противоречаща на материалноправни норми. Поради необорването на констатациите в АУАН, се приема, че действително е налице осъществено административно нарушение. На основа на това и при условие, че жалбоподателят действително няма адрес на територията на Република Б., има основание за прилагане на нормата на чл. 106а, ал. 1, т. 3, б. „г“ от ЗАвт.П. При така извършената проверка на административния акт, съдът намира, че същият е законосъобразен. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното, Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Я. Б., подадена чрез адвокат А. А. Х. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 2, срещу заповед № РД-14-29-3255/20.11.2013г. за прилагане на принудителна административна мярка – спиране от движение на автомобил, на началника на ОО „КД – ДАИ“. Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: